

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на девети март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

като разгледа докладваното от Ивайло П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20231800500090 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК.

Производството е образувано по жалба на М. В. И. чрез нейната майка и
законен представител Е. Л. С. срещу отказ на ДСИ към РС – гр. Самоков да
прекрати производството по изп.дело № 20191870400116 на основание чл.
433, ал. 1, т. 8 от ГПК поради неизвършване на посочените в т. 10 от
Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. 2/2013г., ОСГТК на ВКС
действия. Сочи, че сред тях не попада конституирането на страна на мястото
на починалия длъжник. Поради това счита, че отказът на ДСИ да прекрати
изпълнителното производство е неправилен и следва да бъде отменен.

Жалбата е постъпила в съда с копие от изпълнителното дело и изложени
мотиви от съдебния изпълнител, който описва действията по изпълнителното
дело в хронологичен порядък, като също се позовава на т. 10 от Тълкувателно
решение № 2/26.06.2015г. по т.д. 2/2013г., ОСГТК на ВКС и подчертава, че на
01.06.2021г. е установил, че по делото не е извършено плащане от длъжника,
поради което е разпоредил да се наложи запор върху негово моторно
превозно средство. Счита, че с това изпълнително действие са изпълнени
условията на т. 10 от цитираното тълкувателно решение и че давността е
прекъсната, поради което двугодишният давностен срок не бил изтекъл.

Съдът намира, че жалбата е подадена от процесуално легитимирана
страна. Макар същата да не е подадена в законоустановения срок, считан от
момента на съобщаване на обжалваното действие, тя е допустима тъй като в
атакувания акт на ДСИ не е посочен срок за обжалване, поради което
последният не е започнал да тече за страната. Внесена е и дължимата
държавна такса.

От събраните по делото доказателства се установява, че производството

е образувано въз основа на възлагателно писмо с вх. № 148/25.11.2019г. по описа на ДСИ при Районен съд – гр. Самоков, взискател по което е самият съд, като на основание чл. 264, ал. 2, изр. 2 от ЗСВ на ДСИ било възложено събирането на публични вземания от В.Б.И. в размер на 432 лв. С възлагателното писмо бил представен и изпълнителен лист № 104/25.11.2019г., издаден срещу длъжника за търсената сума.

По делото са изготвени справки за имущественото състояние на длъжника, съгласно които той разполага с недвижим имот и лек автомобил. В хода на производството и след като констатира, че по делото не са постъпили никакви плащания, с разпореждане от 01.06.2021г. съдебният изпълнител наложил запор на МПС на длъжника, в съответствие с което е изпратил и запорно съобщение. С писмо от 15.06.2021г., обаче, ОДМВР – София уведомява ДСИ при РС Самоков, че от 10.06.2021г. автомобилът е с прекратена регистрация и е разкомплектован, поради което исканият запор не може да бъде наложен.

Междувременно, съдебният изпълнител бил изпратил съобщение до длъжника, което е върнато на 03.06.2022 г. с отбелязване, че, по сведения от роднини, лицето е починало.

В тази връзка е извършена служебна справка в НБД „Население“, от която се установява, че на 11.10.2020г. длъжникът В.Б.И. е починал. Поради това, с разпореждане от 07.06.2022г., съдебният изпълнител е указал на взискателя да представи удостоверение за наследници в шестмесечен срок на основание чл. 230, ал. 2 от ГПК.

С Разпореждане от 08.08.2022г., въз основа на представено по делото удостоверение за наследници, ДСИ е конституирал Л.И. (син на длъжника) и М. И. (малолетна дъщеря на длъжника) чрез майка □ в качеството на неин законен представител.

Били извършени справки за имуществото на новоконституираните лица и били изпратени покани за доброволно изпълнение. На 26.09.2022г. постъпила молба от Л.И., с която уведомява ДСИ, че се е отказал от наследството на В.И. и представя надлежни доказателства за това – удостоверение изх. № 5/10.02.2021г. по ч.гр.д. № 133/2021г. на Самоковския районен съд. С постановление от 27.09.2022г. ДСИ прекратил производството срещу Л.И. поради надлежно вписан отказ от наследство.

Постъпила е и молба от М. И., чрез нейната майка, с твърдение, че не е приемала наследството, както и че изпълнителното дело трябвало да се прекрати на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Молбата била оставена без движение до представяне на доказателства за отказ от наследство или приемането му по опис.

На 20.10.2022г. постъпила нова молба от М. И. със същото искане, обосновано с позоваване на т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. 2/2013г., ОСГТК на ВКС и с твърдения за неизвършване на визираните в тази точка действия.

С акт, обективиран ръкописно върху молбата, ДСИ посочил, че изпълнителното дело не може да бъде прекратено на посоченото основание, тъй като М. И. е конституирана на 25.08.2022г. и няма основание за изтекла давност.

Отказът е бил съобщен на страната на 15.11.2022г., като срещу него е подадена настоящата жалба.

При така установена фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното.

В производството по реда на чл. 435 от ГПК съдът действа като контролно-отменителна инстанция, което означава, че се произнася само по посочените в жалбата основания (арг. от т. 1 от Тълкувателно решение № 2/22.11.2022г. по т.д. 2/ 2021г. ОСГТК на ВКС, вр. Тълкувателно решение № 3/2005 от 12.07.2005 г. по тълк. д. № 3/2005 г. на ОСГТК на ВКС).

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, изпълнителното дело се прекратява, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години.

В конкретния случай делото е образувано на 25.11.2019г., като със смъртта на длъжника (11.10.2020г.) е отпаднала задължителна положителна процесуална предпоставка за допустимостта на процеса – наличието на надлежна страна. Поради това и на основание чл. 432, ал. 1, т. 3 вр. чл. 229, ал. 1, т. 2 от ГПК производството е било спряно по силата на закона до конституиране на правоприемниците на страната, а извършването на изпълнителни действия е било недопустимо (Решение № 6738 от 02.10.2019 г. по в.гр.д. № 11509/2019 г. на Софийски градски съд, Решение № 234 от 09.02.2022 г. по в.гр.д. № 1060/2022 г. на Софийски градски съд, Решение № 1588 от 04.07.2022 г. по в.гр.д. № 3355/2022 г. на Софийски градски съд и др.). В изпълнение на указанията на съдебния изпълнител, вискателят е представил удостоверение за наследниците на длъжника. Въз основа на него жалбоподателя била конституирана като правоприемник на последния в изпълнителното производство на 08.08.2022г., от който момент производството (а следователно - и възможността за извършване на изпълнителни действия) било възобновено.

Действително, налице е противоречие в съдебната практика относно обстоятелството, дали двугодишния срок продължава да тече от там, откъдето е спрял, или с конституирането на новия длъжник от този момент започва да тече нов двугодишен период. Според настоящия съдебен състав, следва да се отдаде предпочитание на първото тълкуване, тъй като разпоредбата на чл. 432, ал. 1, т. 3, вр. чл. 229, ал. 1, т. 2 от ГПК, касае само спиране на изпълнителното производство, а спирането не заличава нито извършените до момента изпълнителни действия, нито релевантността на изтеклата част от срока. В настоящия случай, обаче, този въпрос не е от решаващо значение за изхода на делото, тъй като и в двете хипотези към настоящия момент двугодишният срок не е изтекъл и няма основание за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК: в първата хипотеза срокът е започнал да тече от образуването на изпълнителното дело (26.11.2019г.), спрял е на 11.10.2020г., и е продължил да тече от 08.08.2022г., като към момента на постановяване на обжалвания акт (21.10.2022г.) общо е изтекла малко повече от една календарна година; а във втората хипотеза изтеклата част от новия двугодишен период, започнал с конституирането на М. И. като страна по изпълнителното дело, би била само от 08.08.2022г. до 21.10.2022г., т.е. също по-малко от две години.

С оглед гореизложеното, по изпълнителното дело все още няма изтекъл двугодишен период, през който не са извършвани изпълнителни действия. Поради това не е налице основание за прекратяване на делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Ако пък се приеме, че спирането не настъпва *ex lege*, а само с акт на

съдебния изпълнител (каквото в случая няма), отново не е налице основание за перемиране на делото, тъй като изтичането на релевантния двугодишен срок по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, който е започнал да тече от образуването на делото, е било прекъснато с налагане на заповед върху МПС на длъжника на 01.06.2021г., а от този момент до постановяване на обжалвания отказ не са били изтекли две години.

С оглед гореизложеното, съдът намира жалбата за неоснователна. Обжалваният отказ на ДСИ при РС- Самоков да прекрати производството по изп.д. № 20191870400116 е правилен и следва да бъде потвърден.

В тази връзка следва да се отбележи, че обжалваният акт съдържа терминологична неточност, доколкото съдебният изпълнител, придържайки се към отправеното от страната искане и изтъкнатото от нея фактическо основание за това, е следвало да се произнесе по въпроса за перемпцията, а не за давността. Поради това посоченото от него основание за отказа, както и изложените мотиви по чл. 436, ал. 3 от ГПК, са неотносими към искането на страната. В този смисъл доводът на жалбоподателя, че конституирането на нова страна не прекъсва давността, е юридически правилен, но той също е неотносим към релевантния въпрос за наличие или липса на перемпция по делото.

С оглед гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА отказа на държавен съдебен изпълнител към Самоковския районен съд да прекрати производството по изпълнително дело № 20191870400116 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____